

Aage Frandsen (SF):

Ved behandlingen af forslaget til den lov, som nu foreslås ophævet, var mit parti tilhænger af en samfundsregulering af kreditformidlingen her i landet, og den debat, vi havde i folketinget ved den lejlighed, og som vel delvis gentages her, viser tydeligt, at der er partier, som ønsker, at den private sektor nogenlunde skal klare sig uden samfundsindblanding, mens der er andre partier, derunder mit parti, som ønsker, at samfundet i høj grad skal blande sig i det private erhvervslivs dispositioner og i bankernes dispositioner over for det private erhvervsliv.

Da vi i sin tid stemte for loven, var det, fordi denne lov trods alt var et skridt på vejen i retning af, at samfundet fik større indflydelse på kreditformidlingen. Under en socialdemokratisk regering havde vi også grund til at regne med, at man ville benytte sig af loven.

Svagheden ved loven er jo, at det er en slags bemyndigelseslov, som ikke tvinger regeringen til at gøre netop de og de ting, som man måske fra visse partiers side ønsker, og vi kan nok også erkende, at når vi nu har en venstre-regering, er denne lov, som nu foreslås ophævet, mindre værd, end da vi havde en socialdemokratisk regering. Men vi ønsker alligevel at bevare loven ud fra den betragtning, at det trods alt er det mindste, vi kan regne med, også når det er en venstre-regering.

Men som sagt, det, vi i virkeligheden ønskede, var at gå langt videre, end loven giver mulighed for, idet vi ønsker, at samfundet, folketing, regering, skal give de generelle retningslinjer, og at Nationalbanken helt og fuldt skal under samfundets kontrol som en statsbank. Derfor vil vi gå imod det forslag, som ligger her, om at ophæve dette meget begrænsede forsøg på fra samfundets side at regulere kreditformidlingen.

Jens Møller (KrF):

I kristeligt folkeparti går vi principielt ind for, at afgørelserne skal tages så nær de implicerede parter som muligt, og at der kun bør være en højere instans inddraget i beslutningsprocessen de steder, hvor der kan påvises virkelig vægtige grunde for det. Det vil altså sige, at vi mener, staten bør blande sig mindst muligt i den måde, de

enkelte mennesker ønsker at indrette sig på, også hvad erhvervsliv angår.

Med hensyn til det specielle tilfælde her skal jeg ærligt indrømme, at vi står lidt usikkert over for virkningerne af loven i den tid, den har fungeret, og hvilken gavn den har gjort og må kunne gøre i fremtiden. Vi vil meget gerne have nogle flere oplysninger om disse ting, og derfor går vi gerne ind for, at lovforslaget nu går i udvalg. På forhånd er vi positivt indstillet over for det, men vi vil gerne vide noget mere om det, inden vi tager vor endelige stilling.

Kaj Hansen (DKP):

Det konservative folkeparti har redegjort for, hvorfor det ønsker loven ophævet. Der kunne jo også ligge nogle politiske betragtninger bagved. Jeg har bl. a. læst i et blad, at et af argumenterne for ophævelse var, at en sådan bemyndigelseslov måske også kan bruges af en socialdemokratisk regering. Kunne det tyde på, at det konservative folkeparti ikke har ret megen tiltro til venstre-regeringens levetid, at man næsten på forhånd vil sikre sig, at en anden regering ikke skal komme til at bruge denne bemyndigelseslov?

Den indgåede aftale omfatter 3 punkter; det ene er fastsættelse af udlånsloft, det andet er indførelse af kassebindingsregler, og det tredje er regulering af kreditgivning til bestemte formål.

Nu er der jo rejst spørgsmålet her om, hvordan disse bestemmelser har virket, og dér vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger angående det tredje punkt, som i aftalen lyder: ved aftalen påtager pengeinstitutterne sig indtil videre at være yderst tilbageholdende med ydelse af lån til finansiering af forbrug.

Dette medfører bl. a., at man ophører med at anvende udlånsformer, ifølge hvilke udlån ydes mere eller mindre automatisk og uden særlig sikkerhedsstillelse, som f. eks. personlån, lønkontolån, såkaldte akademikerlån, quicklån etc. Jeg vil gerne sige, at vi er vidende om, at der er adskillige banker, der har været meget afvisende over for dem, vi kalder de små låntagere, på baggrund af disse bestemmelser. Der er endog adskillige, som blankt har afvist at give små låntagere lån til ganske nødvendige ting.

Lad mig f. eks. nævne den bygningsarbej-